

ĐỜI GIÁO-SĨ

NỖI NGUY - HIỂM TRONG RỪNG RẬM

NĂM 1738 có hai giáo-sĩ Hà-lan, tên là Đe-nơ và Ghệt-sơ, được cử đi rao-giảng Tin-Lành cho dân xứ Guy-an, thuộc-địa Hà-lan ở Nam Mỹ-châu. Những chủ đồn-diên và chủ nuôi tôi-mọi tại đó tỏ lòng ghen-ghét hai ông, và hết sức làm cho đời sống của hai ông khổ-cực. Họ có ngăn-cản hai ông rao-giảng Tin-Lành cho các người tôi-mọi; nhưng mặc dầu có mọi sự trở-ngại đó, rốt lại, hai ông cũng được ở yên giữa bộ-lạc A-ra-oác.

Bộ-lạc A-ra-oác đông-đảo hơn hết. Tiếng họ học cũng dễ; chỉ trong vòng vài tháng, hai ông Đe-nơ và Ghệt-sơ đã có thể dùng tiếng A-ra-oác mà giảng đạo cho họ; và họ lấy thể làm thỏa lòng lắm.

Hai giáo-sĩ thường hay đi qua miền rừng-rú, và có lần đi tới 600 cây số, suốt đường chẳng gặp một người da trắng nào. Trong những cuộc hành-trình này, hai ông gặp đủ thứ khó-khăn và nhọc-nhân. Hai ông phải đem đồ ăn theo, và thường phải vượt qua sông sâu. Những lúc đó, hai ông vội-vã đóng bè để chèo qua, và thứ bè này rất dễ lật úp.

Các rừng-rậm này đầy-dẫy thú dữ và rắn độc, đến nỗi khách đi đường thường phải ngủ trên võng treo vào cây để ban đêm khỏi bị thú dữ rình-mò và làm hại. Có khi hai ông tới làng này, xóm nọ, thì được dân-chúng đón bằng những con mắt hăm-dọa và những cử-chỉ thù-ghét. Nếu không có đồn-ông ở nhà, thì đồn-bà vừa kêu-hét vừa chạy vào trong rừng,

vì hiểu sai có-tích của hai giáo-sĩ da trắng.

Nhưng các giáo-sĩ cứ chuyên-tâm rao giảng Tin-Lành, nên lần lần được người A-ra-oác yêu-chuộng. Khi đã được dạy đạo tường-lập, thì có một số người chịu phép báp-têm.

Sau đó mấy năm, ông Đe-nơ đi tới miền sông Cô-rên-tin, ở biên-giới xứ Guy-an thuộc Hà-lan và xứ Guy-an thuộc Anh. Có một số thổ-dân cùng đi với ông; họ giúp ông san phẳng một khu đất và dựng một túp lều tranh. Nhưng có nhiều sự nguy-hiểm, đến nỗi thổ-dân lần lần bỏ ông hết, chỉ còn lại một người. Nhưng rồi người này cũng đau nặng quá, đành phải bỏ ông mà trở về.

Vậy, ông Đe-nơ ở trợ-trợ trong nơi vắng-vẻ, hằng đêm, ông nghe tiếng cộp beo găm-thét, và không biết lúc nào có rắn độc bò vào túp lều tranh của ông. Ở gần nhà ông có một số người Ca-rip. Họ còn dã-man hơn người A-ra-oác. Tuy họ không còn ăn thịt người như tổ-tiên mình, song họ hay cướp-phá và rình bắt những kẻ ở lẻ-loi trong rừng rậm. Những kẻ này bị họ bạc-đãi, rồi đem bán cho chủ nuôi tôi-mọi.

Người Ca-rip lấy làm lạ vì giáo-sĩ Đe-nơ dựng một túp lều tranh gần bên họ. Họ hỏi ông tại sao lại đến ở một nơi vắng-vẻ như vậy, ông cắt-nghĩa rằng ông muốn rao-giảng Tin-Lành cho họ.

Họ không giấu-giếm ý-định giết ông; mấy tháng sau, đang khi ông ngồi ăn trong túp lều, có chừng 50

người bơi xuống tới vây lấy ông. Họ cầm gươm và rìu, làm điệu-bộ hung-tợn và có vẻ hung-hăng lắm. Ông Đe-nơ bước ra và dùng tiếng A-ra-oác mà nói với họ. Họ tức-giận, bảo ông phải nói tiếng Ca-ríp; nhưng ông đáp rằng mình chưa biết nói tiếng ấy. Họ bèn bàn xem phải đối-đãi ông thế nào?

Sau một cuộc tranh-luận sôi-nổi, họ hỏi ông rằng:

— Ông cậy quyền-thế của ai mà dựng lên túp lều tranh này?

Ông đáp:

— Tôi có giấy-phép của quan Thống-đốc.

— Ông không nghe nói rằng chúng tôi định giết ông sao?

— Có, tôi có nghe, nhưng tôi không thể tin là đúng như vậy. Anh em cũng biết, tôi là người chuộng sự hòa-thuận; trong lòng tôi chỉ có sự yêu-thương đối với anh em; ngay giữa vòng anh em cũng có nhiều người có thể nói cho anh em biết rằng tôi là bạn thiết của dân hòn-xứ.

Những lời này cảm-dộng lòng tên cầm đầu bọn đó. Hắn đã nhiều lần có chuyện xung-đột với người da trắng, và hắn đáp:

— Tôi tin rằng ông không giống như mọi người khác, và ông không có ý làm hại chúng tôi.

Hắn xây qua phía bộ-hạ mà nói mấy câu; lập-tức về hăm-dọa của họ biến mất, và họ tỏ lòng thân-ái với ông Đe-nơ. Chính lúc đó, ông đang thiếu đồ ăn, nên ông nói với tên cầm đầu rằng nếu họ cho ông ít bánh, thì ông cảm ơn họ lắm. Lời xin đó làm cho hắn rất vui lòng; hắn bèn ra lệnh đem bánh và cá biếu ông giáo-sĩ. Chẳng bao lâu, người Ca-ríp giúp ông san phẳng thêm đất, và tỏ lòng thân-ái với ông bằng nhiều cách khác nữa.

Thình-thoảng ông bị thiếu-thốn lắm và không biết tìm đâu ra bữa ăn thì lại thấy người Ca-rip đem lương-thực đến tận cửa túp lều tranh cho ông.

Đó, các bạn xem, Đức Chúa Trời có thể đổi kẻ thù thành bạn thiết. Mai sau có đi hầu việc Chúa, các bạn hãy vững lòng tin-cậy Ngài trong lúc khó-khăn, nguy-hiểm, thì sẽ được Ngài giải-cứ chẳng sai.

Vào khoảng này, ông Đe-nơ nhờ phép lạ của Đức Chúa Trời mà thoát khỏi sự chết kinh-khiếp. Một buổi tối kia, ông thấy mình không được khỏe, bèn nằm võng mà nghỉ-ngơi. Chẳng mấy lúc, ông thấy một con rắn lớn — ông chưa từng thấy con rắn nào lớn như vậy — từ một cái kệ gần mái nhà bò xuống gần mình.

Trước khi ông Đe-nơ có đủ thời giờ trở mình, thì con rắn đã xông vào ông, quấn quanh đầu và vai ông hai ba vòng, đến nỗi ông hầu như không cự-cự được nữa. Ông cố-gắng hết sức, ông giữ cho nó khỏi quấn hai cánh tay mình. Ông đoán rằng chỉ trong vài phút nữa là ông chết, nên nhất-dịnh dùng phấn viết lên bàn cái duyên-cớ tại sao mình chết, hầu cho các bạn giáo-sĩ của ông khỏi ngờ rằng thờ-dân giết ông.

Ông vẫn bị con rắn to-lớn quấn chặt, nhưng cứ viết tin-tức cuối-cùng về đời mình. Đang khi viết thình-linh ông nhớ lại câu Kinh-Thánh này: «Bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; bề đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành» (Mác 16: 18). Mới cách đó một phút, ông đã đành chịu chết khủng-khiếp; nhưng đối với ông, câu Kinh-Thánh này như một lời truyền-phán của chính Đức Chúa Trời trong lúc đó.

Vậy, ông thu hết sức-lực mạnh-mẽ

(Coi tiếp trang 34)

HÃY ĐI KHẮP THẾ-GIAN GIẢNG TIN-LÀNH CHO MỌI NGƯỜI

nắm lấy con rắn đến nỗi nó buộc phải thả ông ra, không quấn chặt cổ ông nữa; rồi ông hất nó ra ngoài túp lều. Ông mê man và đuối-sức, nhưng rồi lần lần tỉnh lại. Ông không bị con rắn làm hại bao nhiêu. Thật là một sự lạ vì ông không bị nghẹt thở mà chết và cũng không bị cắn truyền nọc độc vào mình. Ông luôn luôn coi đó là một ơn giải-cứu lớn-lao của Đức Chúa Trời.

Sau đó ít lâu, vì Đe-nơ làm công-việc nặng-nhọc quá, nên lâm bệnh nằm liệt giường, liệt chiểu, đến nỗi dường như không qua khỏi được. Ông tìm cách gửi tin đến các bạn giáo-sĩ ở Ba-ra-ma-ri-bô và họ cử Bô-em-bơ đến giúp-đỡ ông. Bô-em-bơ rất khó kiếm người dẫn đường mình qua khu rừng-rậm, vì thổ-dân chẳng những sợ kẻ bệnh, mà lại còn tin bậy rằng ma-quí đang hành-hại Đe-nơ. Nhưng Bô-em-bơ cũng tới nơi được, và đã trông-nom, sẵn-

sóc cho ông Đe-nơ mau lành-mạnh.

Mặc dầu phải chịu mọi sự thiếu-thốn, phải sống ở nơi khí-hậu độc-dịa, nhưng Đe-nơ cứ kiên-nhẫn hầu việc Chúa và được kết-quả tốt-đẹp. Hơn 150 năm sau khi ông qua đời, nhà du-lịch nổi danh là W. G. Palgrave, đã thấy nhiều dấu-tích của sự-nghiệp ông. Một mình trong khu rừng-rậm, ông Đe-nơ đã xây-dựng nền-lăng của Hội-Thánh Tin-Lành xứ Guy-an. Ngày nay, Hội-Thánh này vẫn trung-tín với Chúa, chăm-lo rao-truyền Tin-Lành cứu-rỗi của Đức Chúa Jê-sus - Christ, và cũng mở nhiều nhà thương và trường học giúp-đỡ nhơn-dân.

Hỡi các bạn trẻ, gương chói-lọi này có cảm-động lòng các bạn chăng? Các bạn nên hiểu rằng không có cuộc đời nào tốt-đẹp bằng cuộc đời dâng trọn cho Đức Chúa Trời để rao-truyền Tin-Lành và cứu-vớt đồng-bào hư-mất. — Archer Wallace.